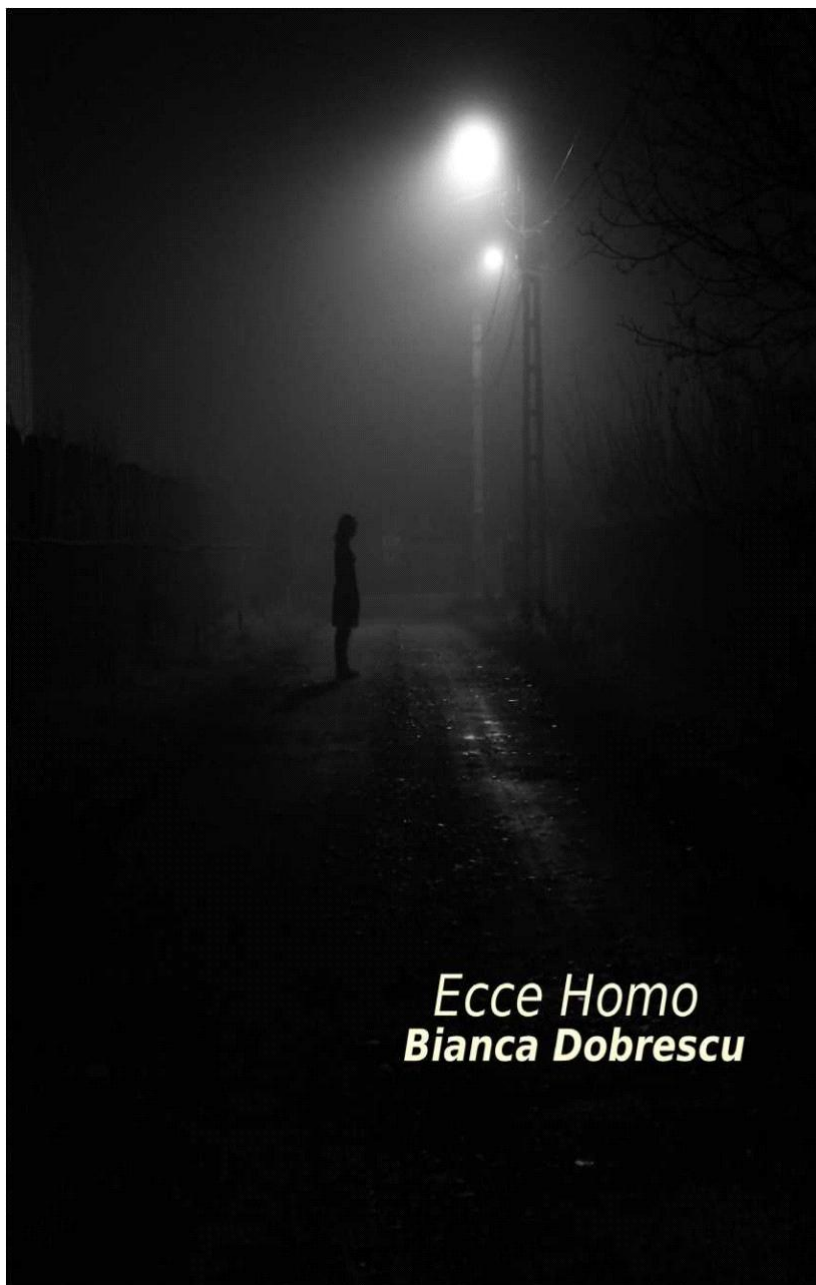

1

Bianca-Mihaela Dobrescu

"Ecce homo"

Tehnoredactare: autorul Coperta: Crivăț Roxana

Adresă: str. Petrochimiștilor, bl. B13, sc. E, et. 3, ap. 10, Pitești

Departament vânzări: telefon - 0745.169717; 0747.116689

E-mail: comenzi@paradigme.ro Site: www.paradigme.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOBRESCU, Bianca-Mihaela

"Ecce homo" / Bianca-Mihaela Dobrescu -Pitești: Paradigme, 2010

ISBN 978-973-7654-53-3

Bianca-Mihaela Dobrescu

"Ecce homo"

Intro:

M-am născut când era la modă să faci copii și să-i arunci. - *pe mine m-au păstrat poate pentru că nu mai era loc în depozit* - , ca un semn al exclamării pentru femei: " Fiți blânde cu bisturiul, mai bine vă întrebați copiii dacă vor să se nască, sau să stea acolo, ciuliți-vă ventrele și ascultați ce spun ei, din faza cea mai precisă a nesiguranței." Asta nu-i morală, credeți-mă, pentru că eu nu cred în nimic.

... m-am născut din întâmplare. Nu am putut niciodată să scriu pe hârtie fără linii și nu credeam că o să trăiesc până acum, restul...da, dar nu eu!

La 8 ani mă închipuiam dispărută în diferite circumstanțe, dată în ziar, călcată de tren sau împușcată în misiune (*căci aveam să fiu copil-detectiv, ca în desene*).

Știam că la un moment dat eu n-o să mai fiu pe-aici, doar undeva plutind..și mă întrebam de ce eu sunt eu și viața mea e așa cum e, de ce timpul nu se oprește niciodată.

Aveam puteri supranaturale, dar nu le foloseam decât atunci când eram între patru ochi (cu *ele, în oglindă desigur*).

Nu am avut prea mult timp un câine, așa că după ce l-au dat ai mei pentru că îl învățasem nonconformist, mă legam de canapea și lătram la musafiri...era dureros (*nu mă mușcam decât pe mine*)...eram un câine comod (nu trebuia scos afară dimineața).

Am bănuir o perioadă că sunt adoptată sau pierdută.. ai mei nu-mi seamănau.

Întodeauna am avut vise colorate și de multe ori zburam în ele, *ca și acum...*

Mereu desenam același lucru - *portrete în care toți ochii era negri, mari și mereu foaia se jumulea* -.

Știam prea multe limbi, devenisem confidenta animalelor, cele mai interesante conversații le aveam cu vacile (de *la țară*)...care erau întodeauna mult mai înalte decât mine. (mă priveau de sus, cu milă)

Nimeni nu știe tot adevărul despre ritualul meu cu plapuma.

De ziua mea se face parastas, eu împart bucățele din mine pe la fiecare, se spune bogdaproste și se cântă un prohod lung. Rânjesc, stau cu spatele la oamenii goi și sunt îmbrăcată în foile unei salate mucegăitefo *rochie verde mucegai*).

În rest viața mea se scurge în kilobiți. În timpul liber încerc să adun firimiturile cuiva *cu care să mă potrivesc*. Nu mai am un loc unde să mă simt *acasă*, în vise parcă nu mai simt deloc. Măruntaiele mi se automatizează, îmi cresc butoane, forța mâinilor și presiunea sunt reglabile.

Comanda manuală - *un consumabil, un capital fix*.

E un pic diferit de ce credeai că vei citi aici nu?

După ce văd ... pielea mea are miros de ceară ... adineauri ochii mei făceau duș de priviri în autobuz...ceara *nu se ia* - *a spus cineva* - ... mi-o cumpărați, desigur, mă sunați apoi și-mi spuneți că aveți miros de ceară.

Sunt singură, nebună și udă. Nu am transpirat niciodată detergent și sânge pe hârtie. (ajutor, *ceva?*)

Așa m-a făcut tata... tata are uter ... și

mama ... *are* n-are o Dacie, în care să

poată exploda când ar conduce cu 100 la oră cu furtunul de la benzină rupt, benzină care de fapt ar fi fost sânge, nu poate să se aprindă de la prima cheie pentru că nu deține o Dacie.

Nu îmi e frică de moarte ... sufletul meu ar fi mereu luminat de fulgere ascuțite ... nu mi-ar mai fi frică de întuneric, aș fi prima care vede răsăritul, m-aș ascunde

după o perdea de stropi negri, aș întuneca albastrul stupid și l-aș face trist, aș ruga vântul să mă alunge și nu aș mai fi...

...rămasă singură cu *mine* și cu *eu*, arătăm ciudat.

EU aș vrea să fiu mereu gata la timp, însa cum spunea Oscar Wilde: *Punctualitatea e un hoț care fură timpul*;

MINE plânge morții și păcătoșii și nu știe să cânte, i se tot spune că nu are voce, că-i afon și nu înțelege, *el nu și nu, dă-te domne' la o parte, e vocea mea și mă mândresc!*...

...al nu știu câte-lea *EU* mănâncă o dată pe an și apoi vomită tot.

Mă tot tentează să plec undeva...dacă o să plec, mă iau cu *mine*, ca pe ceasul deșteptător (*pe care mereu îl urăști, dar ai nevoie de el ca de un cântec trist*).

Toate viețile sunt cu împrumut. Toaleta e camuflată cu scortişoară. Noaptea e portocalie și tare, nu se sparge ușor cu șurubelnița, ca să se închidă la loc, albastră.

Noi avem un secret care se spune singur: *ne atârnăm scoici de gât, ne roadem unghiile, ne smulgem părul din plictiseală.*

Totul merge prost?

Nemulțumirile mele sunt spre folosul societății (cu asta îmi place să mă alin, să mă împac).

În drum spre casă, vecinul se întâlnește cu *câinele Matei* pe care l-a hrănit cu oasele sale atâția ani și e bucuros.

Nu mă voi mai supăra când *cheliosul din autobuz* se holbează la sânii mei.

Nemulțumirile mă ajută să iubesc mai mult.

Pe el, îl vreau înapoi, însă iar mi-ar eșua experimentul, mai dă-l naibii de experiment. Rulează filmul nostru; *limba lui prindea unduri de bici, corpul-i se dresa infidel, ne creionam în cuvinte simple. Îmi plăcea să îl miros, aș fi putut să îi sorb întreaga ființă cu un pai, într-un singur por.* Mi-e dor.

Suntem doar *pete de sânge*, care, asemenea unei *larve* arzând, ne scurgem ușor printre adieri de vânt.

Stau cu ochii strânși în conserva ruginită *a lumii.*

M-am săturat să visez. *Visele prin excelență nu devin realitate. Eu vreau tocmai realitatea din vise. E superb când ai tot ce vrei, când ești așa cum ți-ai dorit dintodeauna*

Omul nu poate trăi fără să viseze. Somn fără vise înseamnă că nu te-ai odihnit.

13

Îl vreau. (bis 3!)

Îi cânt că lumea îl vrea din nou, și cânt vecinilor mei surzi, pereții - *care noaptea gem satisfăcuți prin pijama transparentă, dar îi aud cu întârziere din cauza fusului orar.*

La etajul de vizavi lumina e roșie, eu am coșmaruri de o săptămână, visez numai *resturi umane prinse în spițele de la bicicletă, zombi ce miros a coji de portocală, câmpii de-un verde prea viu, păienjeni prietenoși scăpați din spitale albe pline de răvășiți din cauza mea...*

Tind să îi mulțumesc prosopului că săptămâna asta mi-a luat pielea zilnic și a atârnat-o la uscat.

Încercările mele de ceva mai bun...unde îmi stabilesc și prioritățile au loc la sfârșitul caietului de chimie (sau *în agenda din anul cu avortul, căci din mine curge numai cerneală neagră*).

Într-o durere care m-a acaparat cu totul, ba și pe dinafară, mi-e dor de emisfera sudică, până atunci *vreau să plouă*.

Am găsit jumătate din brățara legăturii lor, la care mă uitam pe întuneric în dulapul cu haine. Nu pot să le mai cer nimic... stau cu hainele rupte, dar nimeni nu mă vede pentru că nimeni nu se uită. În sfârșit, nimeni nu se uită! *Nimănui nu îi mai pasă!*

Am să fug de tot ce se *numește rutină*. E de ajuns să aud vorbindu-se despre asta, sau pur și simplu să văd cuvântul mângălit undeva și instantaneu, tremur ca o amărâtă...vreau să țip, să cânt, să mi se prelingă lichidul unei vișine roșii, să numai văd pătrate lucitoare și să pictez cu inocență adunătura asta de perversi. Bine că în sfârșit LOR nu le mai pasă! Și nu mai dau verdicte legate de viitorul meu, *prăbușirea e inevitabilă datorită modului lor de viață. (eu pot spune cu certitudine că sunt imaculată)*.

Stau de vorbă cu mâine, la o ceașcă de cafea, pierdută într-un oraș care nu-mi mai spune nimic, înstrăinată de ce ar putea reprezenta propria-mi ființă. Degetele-mi se țin strâns legate de marginea crăpăturii uriașe, care o desparte de mult temuta normalitate... mă străduiesc să îmi păstrez echilibrul pe acea linie subțire numită "*nu știu*". Aceste cuvinte au devenit scutul meu împotriva întrebărilor cărora aș fi tentată să le răspund, dezvăluirilor pe care le-aș putea

face mda ... îmi e frică să îmi dezvălui

adevăratele sentimente pentru că simt cum cercul meu protector mă strânge (mă sufocă), când ceilalți încep să creadă că mă cunosc. De ce? *Sensul nu există, ci doar o vagă schemă a cum ar trebui să trăiesc. Cine sunt eu?*

Sunt *o culegere de răspunsuri mute, dicționar de vorbe goale, almanah al morții* ... mă ascund de ochiul care mă ucide

treptat, ce acuzator îmi leagă în spinare troiene de minciuni ... sunt picătura neînsemnată de pe șevaletul unui pictor malefic ce controlează fiecare atom deținător al unei obscure impresii că e liber...

...sunt *mereu împânzită cu amintiri vândute la pachet, digerate mult prea greu de o minte bolnavă*.

M-am săturat să faci parte din sistemul lor ... nici nu conștientizezi pentru că mașinăria asta te-a făcut sclav!

Sunt sătulă de subiectele noastre minunate de genu':

- cred că ai o boala psihică!

- *mai multe chiar!*

- a, astea vin și pleacă, să nu mă plictisesc!

- *mi-au dat să beau balsam de rufe albastru cu var stins, îmi lasă gura apă!*

- ajută la digestie, face bine și la inimă!

- *inima e goală!*

Am rămas în jumătatea mea de casă, cu un petic de poză cu tine, care nu există.

- *cine ți-a spus că ochii ți se scot singuri când faci baie, a avut dreptate!*

Și eu fug de mine, și de tine, din disperare mănânc și pământ.

17

Colega de apartament moare înaintea mea?

Ăia se joacă în luminile lor, eu îmi joc mințile la ruleta rusească, pierd iremediabil, nu mă mai împrumută nimeni.

Mara are mai mulți tați, pe unul l-a văzut la tv la dezintoxicare, își ținea stângaci copilul în brațe. A murit. De ceilalți îi e frică, știe că vor muri și ei.

Rareș a venit la mine și n-a mai plecat, din cauza lui am o pată sub pielea de pe spate, și nu e tatuajul la care speram. *(de fapt nu speram la nimic!)*

Planeta a devenit căminul nostru de orfani, *călătorim la grade multe, clasa întâi, în bucătărie ne pierdem una de alta și uităm să mai fim.* Mara e singura care îmi e alături și mă înțelege când ceilalți nu o fac. Nici nu le cer *(nici ei nu îi cer).*

Aseară am fost la ea, în camera ei mirosea a opium, eu mă holbam la rața împăiată de pe boxă și ea la mine, pe masă era laundandum și vodcă *(pe masă ... îmi vedeam libertatea...).*

În grădină are un dafin și ghiocei, pentru maică-sa *care a fost trimisă la azil* că și-a aruncat viața la toaletă ... Mânca mușcatele și rodea coaja copacului din curte *în timp ce bărbat-su' era la femei..*

Nu pricepeam mai nimic, casa aia surdă și fără jucării, radioul din anii '50, bunică-su' înecat în rachiu ieftin ... *care ne-a învățat în ziua aia șah, ne-a spus răspicat că toți suntem unici și ar trebui să acordăm o șansă tuturor, să aruncăm acele nu-știuri, scuturile împotriva oamenilor, să nu ne mai temem de sentimente.*

Boala

Azi am ieșit din cutie, mi-am făcut bagajele cu toate că nu plec nicăieri. Eu sunt și astfel, îmbrăcată mă simt goală (și *pe dinăuntru, ce zici? e loc destul*).

Aștept să întineresc la loc și să mor de bătrânețe.

Toate astea sunt cât se poate de banale și simplu de complicate. Ne jucăm că trăim. Jocul nu are reguli, nu pot fi sigură nici de faptul că exist, nu îmi plac întrebările. Zbor pe covorul meu gri, pătat de roșu într-un colț, mă gâdil și plâng, acum sunt - *acum nu*. Beau cafea și Mara îmi toarnă ceai imediat pe gât. *Adorm brusc*. Mângâi și strivesc, cresc și tai, ziua îmi cos pielea cu un ac mic, apoi mă descos la loc. Măine o să îmi cos degetele, *nu le-am avut niciodată cusute*. Mă întreb cât voi mai tasta în caietul meu virtual.

Sun, apoi închid. Îmi *e frică de vocea stridentă de dincolo*:

- *măă! nu uita să închizi robinetul cu moarte, să nu inundăm pe careva!*

Mara are cancer la plămâni. Și vreo 4 luni în față. Când am cunoscut-o știam că va muri.

Pastilele fără gust și parcă fără efect alunecă prin ea. Nu mai știe cum e să înghită, i le-am vârât pe gât după ce am alergat-o vreo 20 de minute prin casă și-am legat-o de mâini.

Îi e groază că știe cât mai are de trăit, ar vrea să moară mâine.

Se sufocă în transpirația aia înfiorător de rece, tremură deși moare de cald. (*prea mult efort*)

Stă cu picioarele osoase strânse la gură, se chinuie. Are ochii și brațele roșii (*sa scărpinat până i-a dat sângele, a uitat să se oprească, are o boală pe sistem nervos, cum se agită sau se supără, o mănâncă tot corpul*).

A visat că și-a vizitat mormântul și era nespus de veselă, cum nu a mai fost de mult mult timp, scăpase de toată durerea aia nenorocită.

Țipă căci doare încontinuu și nici ea nu se aude.

Îi va trece în câteva minute. Același circ zilnic.

Mirosul meu e în locul ei de recuperare. Îl visează pe Cezar.

Cezar nu știe de boala ei, oricum nu sar întoarce, îl doare în dos, de fapt nu-l doare nici acolo, ar fi prea masochist. A

plecat cu o blondă acu' 2 săptămâni. Lăsând-o așa, fără vreo explicație.

I-am găsit jurnalul, pe câteva pagini scria doar: "*după moarte, nu mai ai piele nicăieri iar părul și unghiile continuă să crească*".

Paginile nu sunt transparente, dar sunt scrise cu zeamă de lămâie contaminată (*de fapt cu un pix galben-verzui*).

Coperțile sunt pletoase.

S-a tuns, nu vrea să se vadă când îi va cădea părul și l-a lipit cu aracet.

- Moartea mea are obiceiul să fie tristă (*a început să dialogheze de câteva ori*) dar este curios că nu are nimic spectaculos de spus, cum mă așteptam, este fadă, nu are gust, apatică, nu stă la locul ei, mă deranjează, o port din prima zi, nu e o stea galbenă vizibilă doar mie, se vede de la o poștă cât de rău mă simt, nu vreau să se scrie o carte despre ea sau să fac mare caz din canceru' ăsta! Moartea mea s-a cazat la noi, are fotoliul ei, îi place să privească pe fereastră cel mai mult, nu iese din încăpere niciodată, este fidelă și mă așteaptă mereu, de câte ori mă întorc mă privește așa cum nimeni nu o poate face: rece, adânc, până la naștere. Tot timpul găsește ceva de făcut, are mereu ceva nou care mă atrage, câteodată e atât de dureroasă, simt cum roade din mine vicios, mă ia în mână, *mă aprinde cu un chibrit și mă fumează, ascultându-mi țipetele ca pe o melodie de la Red Hot Chili Peppers*.

Cam asta face toată ziua. Are o fericire ciudată pe care deocamdată nu o înțeleg. *Organismul meu nu este adaptat la citadin, am câteva reflexe primitive ...* dacă mi se întâmplă ceva foarte rău în câteva minute ... fac febră cu toate manifestările clinice respective...

- *Mă, te-ai acomodat cu ea... nu mai face atâta caz...revino-ți ce naiba! Uite... hai să facem ceva ce nu am mai făcut niciodată...*

Ne-am îmbrăcat în niște saci de cartofi, am scris pe ei : "*scăpăm de problema rasismului, singura soluție!*" Și am fost să luăm brandy și țigări. Vreo trei puști teribiliști... au început:

- haha...de unde au mai apărut și astea, sunteți hippie?

- make love not *worm* baby!

- și ce dracu' v-a apucat să vă îmbrăcați în saci?

-*măi copilu', ia zi... ce faci diseară? ai chef de-o băută?*

A acceptat, și-a luat și prietenii cu el. Regula de bază a fost să se dezbrace și să poarte niște saci maro.

Orice sfârșit e un început, nu?

Ne-am uitat la câteva comedii, apoi la *Fight club*, am comentat...fiecare film în parte, erau niște puști interesanți și arătau destul de bine, unu voia să facă dreptu' și doi psihologia, aveau o trupă de alternative, cântau în Piața Milea pentru bani de buzunar și.. mai aveau uneori norocu' să-i cheme unii pe la party-uri.

Am amețit, uitând cu totul de Rareș și Cezar...

Ne-am combinat (one *night stand*, evident!), m-am apropiat de Gabi, *mi-am alintat buricele degetelor de coapsa lui stângă, de la începutul gambei până sus, mia aprins o țigară conștiincios, mi-a întins-o cu degetele pe care apoi le-a*

afundat în mine, m-a sărutat vicios, parcă eram drogul lui, m-a dezbrăcat violent, în colțul ăla de cameră plină de jeg, din disperare, grabită să îl simt în mine, l-am zgâriat până am vazut dâra de sânge ce îi străbătea coloana. Îmi simțeam tot corpul vibrând, simțeam plăcerea, durerea, hormonii cum zburau și îmi făceau cu mâna de pe tavan. Zgâriam litere în aer încercând să descriu un orgasm. Carnea-mi fierbinte și udă se contopise cu a lui. Mă simțeam minunat! De fericire, parcă stăteam întinsă pe nori și îi desenam conturul. (Cu Rareș nu mă simțisem niciodată așa. Nu voiam să se mai termine.

Mă dăruisem unui necunoscut. Timpul e relativ îmi spuneam, aproape 2 minute e deja prea mult, poate pe altă planetă sunt ani de zile. Iar încercam să mă alin.)

28

Ritualuri...

Gabi m-a sunat, ne-am întâlnit pe la doișpe' la o cafea.

Îmi era rușine parcă să mă uit în ochii lui. Inhalam cu poftă aburii cafelei și îmi lăsam întreg corpul invadat de lichidul misterios cu puteri magice. Începusem să îmi rostesc incantațiile, la fel ca și strămoșii mei pe linia "genetică" a băutorilor de cafea.

Simțeam că în jurul meu viața începe să pulseze, lucrurile se puneau în mișcare și în acest torent gravitațional dinamizat de gândurile mele, am să intuiesc contururile propiului meu destin.

El era fericit. Voia să ne mai vedem, am acceptat. L-au amuzat "*ritualurile mele*"

30

Câte ceva despre Tiberiu

Există oameni care trebuie să se chinuie puțin ca să simtă că trăiesc. Își creează false probleme care le dau impresia unei existențe tragice și în mod implicit a unui destin ieșit din comun. Simt că dramatizând la modul extrem își absolvă viața de povara mediocrității. Dacă nu poți excela în bine îți poți oricând denatura percepția propriei vieți pentru a o redimensiona la polul negativ. Așa era Tiberiu ... și nu voia să o creadă oricât încerca să îi explice Mara că în viață nu există culori pure, că acestea se amestecă în general creând o imagine confuză.

- Trebuie să te bucuri de nuanțe, să înveți să le iubești chiar și pe cele care nu îți plac, să nu te lași agasat de notele disonante, să apreciezi varietatea!

Nu prea îl interesa ce avea de spus, era mult prea absorbit de propriul dezastru interior, fascinat de prăpastia mentală în care se arunca de bună-voie.

O ușă se închide, o altă te așteaptă!

- *La opt mă duc cu Gabi la film!*

- Păi și Rareș?

- *Mai dă-l în colo pe Rareș, nu am chef de crizele lui de isterie că nu-și găsește*

chiloții, șosetele, să mă acuze că ți merge totu' prost, ce vină am eu?

- Ah în sfârșit ți-ai revenit, mă miram cât va mai dura, deja 1 an e prea mult.

- *Heh, tu ce faci cu Tiberiu?*

nu am habar...

Intră Rareș.

- *Băi, trebuie să vorbim, stai, lasă-mă, nu mă atinge!*

- Ce naiba ai?

- *Știi...suntem ca 2 jumătăți diferite ale aceleiași ore...*

- "Ca două toarte de amforă"

- *Iar râzi de mine, cu tine nu pot fi niciodată serioasă până la capăt, nu prea ți dai seama când nu glumesc nu?*

- *Și mă gândesc că lucrurile nu mai pot continua așa.*

- Schimbăm subiectul? Aș vrea să vorbim despre lucruri serioase: metafizica tuburilor, mișcarea planetelor, dialectica moralei...

- *Pe toți dracii!! Te prefaci că mă ascuți în timp ce te uiți în gol, pufăind din țigara interminabilă, mi se pare că arăți ridicol, cu aerul tău cvasi-boem și atitudinea*

aia de copil teribil. Ajungem iremediabil la subiectul tău preferat: noi și sfârșim evident, prin a ne reproșa că nu știm să ne ascultăm unul pe altul, că preferăm să ne devorăm reciproc timpul fără să dăm nimic înapoi.

Ne cufundăm într-o tăcere interminabilă, probabil mai dureroasă decât orice cuvânt.

- *Știi...simt că nu vreau să te mai văd niciodată, că totul s-a consumat demult și că nu facem decât să ne chinuim încercând să prelungim o stare care s-a dizolvat fără ca noi să ne dăm seama...probabil din inerție și lipsă de opțiuni*

M-am ridicat să plec și i-am strigat:

- *Știu că nu mă privești și că o să mă uiți repede!*

A rămas singur cu Mara, nu știu ce au vorbit, nu m-a interesat.

Elvina

Uităm să zâmbim, creăm tragedii din banalele noastre probleme, ne scaldăm în tutun și alcool încercând să exteriorizăm toate părțile negative.

Ne considerăm singurii suferinzi, în loc să privim peste umăr. Astfel, am observa-o clar pe Elvina..

În fiecare zi stă în fața aceleiași patiserii, cu o chitară veche, acustică, încântându-ne auzul cu muzică folk. Unii îi aruncă priviri ucigătoare, parcă reproșându-i că perturbă liniștea, alții se îndură și îi trântesc un leu, doi... Ca fiecare om, Elvina are povestea ei... și nu-i una simplă cum neam aștepta de la o ființă ce întinde mâna...

Îmi pare că a plâns mai mult ca de obicei.. ochii parcă îi sunt scoși din orbite..

-Ce-ai pațit? [încerc să deschid o posibilă discuție...]

- mi s-a rupt re-ul {și își coborî ochii asupra comorii sale..}

O iau frumos de mână, intru în Sportu', îi cumpăr un set de corzi... și i le înmănez...

- Poftim... viața e frumoasă, trebuie să ne-o trăim la maxim, nu trebuie să lăsăm

niște mici necazuri să ne întristeze... e de ajuns că toți se uită urât, un zâmbet a devenit o raritate...

Elvina, tace continuu, o lacrimă i se prelinge pe obrazul stâng. De fericire? Nu știu, însă mă preocupă gândurile ei. Are cei 7 ani de acasă, este foarte cultă, nu am înțeles ce-i cu ea pe drumuri..

- Elvina, tu pari atât de educată, ce-i cu tine aici.. ?

- E o poveste atât de lungă, atât de tristă....Pe vremea când nu știam ce

înseamnă să nu ai ... eram printr-a 10-a la liceul de arte din Brăila, la teatru. Aveam o soră, undeva pe la 2 ani, o casă prea mare pentru nevoile noastre, te pierdeai prin camerele alea ... o grădină ... frumoasă (își înghițea lacrimile, și continuă)... Ai mei, trebuiau să plece în concediu în Elveția. De servitoare nu aveam nevoie, nu suportam gândul că voi sta cu niște străini, probabil nu prea prietenoși. Dacă întârzia să mai apară, Virgil.. prietenul meu cel mai bun din copilărie, cel ce m-a învățat "faci sau nu", căruia m-am plâns când mi-am văzut diferența dintre sâni și am crezut că am un handicap, tovarășul meu de năzbâții... cu care umflam prezervativele uitate prin dulapuri crezând că sunt baloane, în fine... Virgil, de care îmi e atât de dor, m-a chemat în

curte să-mi arate ultima carte care l-a fascinat, țin minte că era "Viața pe un peron" de Paler. În acest timp, Veronica

rămăsese nesupravegheată, tigaia uitată pe foc (pregăteam ceva de mâncare) și multe alte aspecte, au dus la incendierea casei.

Am simțit că mor, atunci am fugit, nu am vrut să dau ochii cu ai mei, eram singura vinovată, m-am tuns m-am vopsit ...și am ajuns unde sunt acum. Nu știu dacă m-au căutat sau nu, mi-e dor de ei, ce-aș mai vrea să o strâng pe mama în brațe, era așa frumoasă, întodeauna veselă...și tata... tata omul ăla ce pare dur, insensibil, dar în el zace un suflet mare . Veronica ... cu care nu știu ce s-a întâmplat ... dacă acum e o adolescentă frumoasă sau e înghițită de amicii lui Baudelaire... și Virgil...

Plângea în hohote...

Mă așteptam la ceva simplu de genul:" Orfelinat-străzi-vina părinților"...

Dar Elvina era specială, nu puteai să o eviți ... avea o sclipire în priviri, niște ochi mari, blânzi, nu prea arăta bine în hainele alea...rupte și îngălate..

I-am promis că o voi lua sub aripa mea protectoare ... am invitat-o la mine. Nu știu ce reacție urma să aibe Mara, însă și ea avea un suflet bun... odată ajunse, am pus-o să se spele, i-am oferit niste haine si am plecat de unde am venit lăsând-o cu Mara, căci întârzasem la film și Gabi probabil era nervos...

38

Filmul

- Și ce vedem în seara asta ?

- La cinema ruleaza Memento...am auzit că-i superbun, psihologic.

- Perfect.

Deci, pentru cei ce nu au văzut încă Memento, trebuie să îl vadă. Bag mâna în foc, spunând că-i genial. Îmi amintesc că acum ceva timp, începusem să scriu la roman...și mi-am regăsit ideile de pe atunci în acest film.

Cerul, înfrigurat, își încheiase fermoarul cu dinți de plastic.

Eram înconjurată de negru.

Vedeam mai clar decât niciodată o lume plină de umbrele unor suflete urâte și meschine..

Gabi îmi fredona Ducu Bertzi - "Și de-ar fi ".

Îmi strânsese mâna, atât de puternic, dându-mi de înțeles, că va avea grijă de mine întodeauna, că nu va lăsa niciodată ceva să mă rănească, să mă întristeze..

Atunci..mi-am pus capul pe pieptul lui ... *și am început să plâng..*

Și plângeam...fără oprire, parcă eram un izvor de lacrimi...

Voiam să amân cât pot momentul în care Mara își va spune că putreziciunea-i va cuprinde tot trupul repede, cu ură și furie.

Gabi m-a înțeles, nu m-a întrebat ce am, m-a ținut în brațe, până am adormit sub clar de lună, pe-o bancă din Trivale.

M-am trezit pe jumătatea mea de pat care de fapt e o canapea , strânsă din economie de spațiu. *Ba nu, din prostie.*

Părul galben al Elvinei aluneca pe umerii aproape goi, pielea albă mirosea a mare, eram uimită.

Gabi era absent, am simțit sărutarea lui când a plecat, probabil a sesizat că nu are loc în cutia noastră de chibrituri .

Mara s-a înghesuit lângă mine, m-a albit sărutându-mă, repetându-mi că nu mai simte nicio durere, Tiberiu i-a spus că o iubește, vrea să o însoțesc s-o viziteze pe maică-sa.

Am condus-o pe Elvina la mama. O va ajuta să-și găsească un oarecare job. Și am însoțit-o pe Mara.

42

Tristețe. Și nu, nu-i nevoie de-o lamă.

Ori de câte ori intru în mine scot ... orice arunci la gunoi duminica.

Inhalăm zilele. Vino să vezi niște proaste cu plâns sacadat.

Mara plânge pe umăru' meu, eu pe al ei, Elvina nu înțelege ce se întâmplă sau nu vrea să se bage, le are și ea pe ale ei, n-o condamn...

Noi ne facem o listă. Mara începe cu trei:

- locuri unde nu am să mai ajung niciodată

- cântece favorite ce vor fi uitate

- tăieturi simetrice și grăbite pe fiecare încheietură

- vorbe cu miros de cafea. Fum stins și ud în scrumiera în care scuip de fiecare dată.

- dorințe necesare

- motive care mă fac să visez realitatea (*"i'm just a dreamer, i dream my life away"*)

- zile mi-au trebuit să mă nasc de tot în lumea voastră

- sclavi se tot închină și cerșesc ploaie.

- locuri în care simt o amorțeală cumplită

- rădăcini ce trec prin mine
- animale și frunze moarte ce se descompun.

44

Mă gândesc la lupta nebunească pe care o purtăm, la efortul absolut penibil și absurd, totul fără niciun scop concret, fără vre-un țel măreț, doar pentru a întreține tot ce-i mai banal pe lumea asta: viața.

O fi existând un motiv al instalării stării tristeții? la urma urmelor ce-i tristețea asta și *ce-și permite să se instaleze la noi în casă?*

E și periculos faptul în sine, pentru că dacă o lași de capul ei se și modifică, genetic presupun...devine depresie ... trebuie să intervii cumva, să profiți de pe urma ei, să te lași bântuit de tot felul de idei extraordinare.

Victor

Mi-am înțepat căștile minuscule în urechi, am aprins o țigară. Mi-am aplecat ochii spre flacără. Atât de bine se împacă noaptea cu fumul albastru și muzica nebună.

În timp ce noaptea s-a golit de sinea ei neagră, precum petrolul din lampă, nuditatea sticlelor îmi dă o stare de angoasă teribilă, zvâcnește sângele în mine.

Și iată cum la 3 juma' zac în bar, după ce am trâncănit vreo 3 ore cu Victor, un tip pe care abia l-am cunoscut, supărat că i s-au dat papucii, a fost părăsit pentru ceva mai bun, asta-i ciclu vieții, ar trebui să ne împăcăm cu ideea. Victor e la AS, anu' 2, e slăbănog, are un fund osos, buricele degetelor galbene, strabism, niște ochelari dreptunghiulari cu o ramă groasă neagră... Citește mult. Mi-a spus că scrie un roman...

- Și spune-mi ceva despre tine.. de unde vii...chestii de genul...

- Nici nu mai am habar...știu doar că într-o zi superbă de mai m-am urcat în tren, mă uitam la mama, din compartimentul ăla infect, ce-și sufla nasu-ntr-o batistă ... și lacrimile îi ardeau obraji. Eram naiv și prost, undeva pe la optispe ani, abia-i împlinesem...Era vârsta aia la care fără dramă nu simțai că trăiești din plin, că adolescența devine banalitate altfel.

- Cum te simțai în momentul ăla... când te-ai instalat în compartiment? Ce-ți trecea prin cap?

- Că sunt nebun! Desigur, pentru mine nebunii... erau doar cei internați în ospicii. Nu credeam că voi da pe acolo vreodată...nici măcar în vizită! Vezi tu...!? Mă simțeam ca un șobolan prins în cursa vieții fără scăpare... atingeam ambele limite, depresie -optimism. Acum mă compătimeam și-mi venea să cobor ... în câteva secunde mă gândeam ce viitor grandios mă așteaptă și îi dau

cu piciorul ... întodeauna minimu-i de două posibilități ... mintea mea era ca un carusel în care te dădeai gratis iar și iar ... teamă, pericol, apoi veselie, plăcere, și strigătul : mai vreau ... dar la un moment dat ți se face rău și nu poți coborî din roata nenorocită a vieții ... și vrei să nu te fi urcat niciodată în carusel . Vrei să revii la simplitate, să nu te fi complicat atât ... și macii din ziua aia de mai ... ce erau atracție principală ... acum nu mai prezintă niciun interes pentru tine ... și doamne, cât invidiezi copiii ce încă îi admiră!

- Și apoi... ?

- Și apoi la naiba, lângă era o tipă, mult gloss pe buzele ei cărnoase, o freză franțuzească ... mă tot complimenta și mie-mi venea să-i ard o plamă. aflasem despre ea că-i actriță, una renumită chiar... Sandra Petrescu ... i-am spus că scriu, când am coborât, m-a luat cu ea la teatru, eu le făceam piesele, s-a dovedit că-s talentat... mi-am schimbat numele în Mihai Green, nu se cade ca un actor să se afișeze cu numele

real, în lumea star-urilor. trebuie să ai două personalități cum s-ar spune. Apoi.. i-am ucis..

Cu Sandra ... avusesem cea mai grozavă partidă de sex, a rămas însărcinată ... i-au luat copilul... ea și-n ziua de azi pretinde că ăla a fost viol.. (asta le-a spus: mulțumită respirației de scrumieră a lui Mihai, a unei sticle de brandy, și a hormonilor am rămas însărcinată... cu toate astea, sunt convinsă că a fost viol, a doua zi aveam trei înțepături sub sânul stâng și două mușcături simetrice pe gât).

- Și la urma urmei ce a fost?

- A fost sex și atât, și-un copil suferind...m-am luat de Palade...Palade fiind moșu' pentru care lucram, mi-a spus că dacă-i fac murdăriile îmi înapoiază copilul. (gen să elimin câțiva oameni..)

A scos jurnalul din rucsacul pe care-l purta și mi-a arătat o pagină.

- Da, asta-i ... o pagină nu foarte detaliată ... mi-era greu să scriu despre asta în momentul ăla...

„Îmi masau stângaci pupilele. Și eu urlam, dar nu mă ascultau, nu mă auzea nici dracu'.

Halal.

Nea Palade mă analiza cap-coadă. „-Au murit și ei, am terminat cu asta!", atât i-am spus și a făcut mutră de nerod.

„-Ce? Credeai că va dura la nesfârșit? M-am săturat. De ce nu pleci naibii înainte sa înfig cuțitu' ăsta-n tine și să murdăresc bunănatate de mochetă cu sângele tău spurcat?" Mi-a arătat degetul din mijloc (vai, dar ce semn obscen

pentru un boșorog! De unde atâta politețe)? Băi tataie, să-ți comand un coșciug cu clopot? În caz că intri-n moarte clinică să auzim un clinc? Știu...n-are logică, nimic nu mai are...

Lasă, că ascultând The Doors voi renaște. Ca să renaști, trebuie să mori. Astăzi m-am îngropat.

Lemnul mă apasă Lemnul se ridică Lemnul iar apasă Și iată pedeapsă
Un fel de Sisif...

Cădere liberă. Aterizare dureroasă. Coaste frânte. (într-un cadru artificial ca un Bacovia). Ea-i tot aici, Palade probabil ia cina cu Cioran. Ția sunt morți de mult. Și eu rânjesc. Îmi admir goliciunea în oglinda veche a ăluia. Sunt fericit. Cine spunea că nu vom atinge niciodată fericirea? Minciuni! Toți sunt niște mincinoși și niște ratați, scăldându-se în mediocritate, uită că există loc de ceva mai bun.

Ciorapel își linge laba stângă și mă fixează cu ochii ăia albaștrii. Ah, pisicile. Cât de parșive sunt! De-asta le plac.

„Da, dragul meu Ciorăpel, ne rămâne numai să plecăm departe de mizeria de aici, am scăpat de toți, i-am ucis! O Doamne! Chiar i-am ucis? Și acum ce am să fac? Sttt! Nu mieuna! Vom fugi, acolo unde nimeni nu știe cine suntem, Mihai va fi uitat, voi reveni la Victor. Haide acum, să plecăm, uite iau geanta asta neagră de voiaj, costumul și pantofii, să nu uit cravata... ” Ne vom plimba din clinică în clinică, pe la toate adunările de suferinzi, ba un cancer, ba un altceva.cert este că doar așa ne vom putea feri de ei, nimeni nu și va da seama că-s sănătos, dar ia stai. sunt?... În fine, voi asculta. nu voi mai vorbi despre mine. E tot

ce-mi place să fac. Să tac și să aștept, să nu răspund.

„Hai Ciorăpel, lasă mortăciunea, pleacă de lângă urechi! Pierdem trenul, trenul spre un nou început, doar noi doi.”

Așa se sfârșise cu mine. Cu biletu' de tren spre Timișoara. Îngerii intraseră la dezintoxicare, visele plecaseră în țările calde, și eu tânjind după o amărâtă sticlă de vodkă.

Zăpada nu ajunge la celula mea de beton de la etaju' 10 al clădirii albe. De fapt nici nu știu dacă e etaj, sau doar un număr în care mă sprijin.”

- Ei bine, acum detaliază...

- Îl auzisem pe Palade vorbind cu un oarecare cum că Vlăduț (*copilul*) ar fi la Timișoara. Ce era de făcut? Dacă-l ucideam pe el, deveneam liber ca pasărea cerului.. și na... asta am și făcut, doar că am pierdut pisica, am ajuns să întreb

fiecare pieton chestii absurde, mau luat și m-au închis în camere înfiorător de albe. cam asta a fost totul..

-Și cum naibii ai ieșit de acolo?

-Ei, asta-i altă poveste...și nu avem timp, deja e 6 dimineața și ei vor să închidă..

-Ne dau afară dobitocii!

-E și ăsta un mod, nu prea plăcut de a o spune, dar da.. ne dau afară..

Am făcut schimb de adrese de mail, și ne-am cărat. Mara era îngrijorată, habar n-avea pe unde am umblat, iar bateria telefonului meu era moartă.

E timpul să dorm. Îmi pun cărămizi pe pleoape și scot presiunea din urechi, o înghit de tot. Materia mea cenușie e violet și înțepată cu furculița s-a scurs în wc ca să nu vadă copiii. E absurd . Nu mă ia somnu'. Moș Eneee??

Pot numai să-mi imaginez că simt bucuria specifică (somnului).

Merge de fiecare dată încât uit repede cum a fost și improvizez când mă întreabă cineva.

Sunt femeie, măăăăă!!!

Gust plictisul condimentat cu clipe moarte, o moleșeală se infiltrează în porii pielii. Începe să plouă. *Îmi place așa.*

Îmi place ploaia.

„și spune-mi de ce-i toamnă, și frunza de ce pică”..

Desigur, același cadru bacovian, aceleași trăiri.

Nu m-am mai simțit de prea mult timp a cuiva. Vreau vreau să alerg nebună pe străzi, să strig că-s „cea mai frumoasă femeie pentru că plouă”, un el să-mi zâmbescă și uzi, cu franjurii ploii în păr să ne odihnim trupurile în mansardă.

Messenger' proteste.. niciodată nu am fost de acord cu discuțiile virtuale... și iată-mă în fața pc-ului ... dând sign in!

Mă gândesc că... poate dau de infernus... infernus fiind Rareș.. am chef să ieșim la o bere... să ne amintim de noi... să aflu dacă m-a uitat..

"Just_another_spirit" is sign in. Status: Invisible Offline: from "Just_Victor"

"Hey, uite...mi-a placut sa iesim, ce zici ne vedem diseara? Nu cred ca vrei sa pierzi <American History X>, mai poti lua pe cineva... uite...eu stau pe Exercițiu... ne intalnim la semafoare si apoi mergem la mine? facem cartofi prajiti...chestii de genu:P hai.. stii ca vrei, scuza-ma daca-s prea direct...dar iti reamintesc de Vi, Vic si Victor.. nu-mi place singuratatea... "

Astea erau cele trei personalități ale sale...

Îi răspund: "just_another_spirit is typing a message:.

Mai.. uite.. m-am gandit... si am să le iau pe Mara si Elvina, e vreo problema?... adica... mi-e aiurea sa vin singura, avand in vedere ca nu ne cunoastem... visul meu nu-i să mor

violata...sau ceva de genu' :))...... :)). la 7 e ok?"

"just_victor is typing a message :

"da ma, nicio problema, la 7 la semafoare..

"

"just_another_spirit is typing a message: Ok, Cya'!>:D< "

Hah. Și am pornit spre el.

Semafoare. Mașini. Unde's bă nene daciile? Am intrat în UE și nu mai folosim dacia? ne-am dat naibii! Mi-e dor de o rablă d'aia ce trebuie să cobori și s-o împingi ca să pornească ...ah...și de-un trabant... vreau să mă plimb cu un trabanttttttttt!

A ajuns și Victor. A întârziat 5-6 minute.. se tot scuza...nu-mi dau seama ce balmăjește pe acolo... vorbește continuu. Mă uit ciudat spre el...și incerc să descifrez cuvintele, în zadar...nu mă pot concentra, decât la faptul că-i neras, părul îi e nespălat.. uită-te mă, la mine, eu tocmai am ieșit din cadă, vezi? Încă-mi miroase păru' a șampon și a praf. Oraș poluat! uă!

Are dinții galbeni, cum de nu am observat până acum? Tricou pătat de ciocolată, are vicii băiatu'.. și miroase a vin

fiert. Chiar aveam poftă de-un vin.. hmmm..Vinu' îmi trezește hormonii....

Și iată-ne în fața ușii sale. E o ușă mare, albă. Scrie mare,cu marcăru' : Bacănescu Victor.

Mai jos.. cu roșu.. : Intră cine vrea, iese cine poate.muahahaha>:)

...Jos, o parte din ușă e ușor zgâriată... parcă niște dîre de câine.

Ușor... ușor... ușa deosebită se deschide și apare o cameră goală... albă... pereții sunt zgâriați cu ... habar n-am cu ce... dar ... versurile de la Lithium [Nirvana] sunt accentuate... de aici ...poate și ideea lui cu tripla personalitate... Piesa începe cam așa: "i'm so happy, 'cause today, i found my friends, they 're in my head...etc"

Un pat...dublu așezat lângă fereastră... poți sta tolănit acolo cît vrei să privești luna prin draperie..

Și în camera alăturată... cărți... multe cărți...așezate pe jos..., o chiuvetă..., o cadă..., imediat într-o cămară...,un wc... tvu' lipsește..

Are o casă ciudată.. laptopu' i trântit în pat și poți asculta de la scară
"Motorhead-buried alive"

Sunt curioasă unde își ține hainele...oglindea, produsele faciale...și alte chestii ..

Ajungem în balcon... lângă, mai e o ușă... ciudat...

O deschide... și aici un nou apartament...

Ce-i asta? Uhm...are casa decorată în niște stiluri de-ți stă mintea-n loc, adică și casa e ciudată ca formă, camera sa aduce puțin a corabie. o combinație între medieval și marinărie, are un balansoar în casă. Să nu mai spun despre câte chestii colecționează. a început cu pietre și timbre, între timp a adăugat bărci, tablouri, cuțite, lămpi, sticle de vin și alte sticle ce arată interesant.

Îi place mult Zaharia Stancu, și pe-un perete înrămat stă scris: *"Hai cu mine până la capătul lumii, poate lumea are totuși un capăt."*

Mă trântesc în balansoarul ăla incredibil.. îmi iau o perna în brațe..î închid ochii și gândesc....

Elvina a rămas în camera goală...pe pat ... privește oamenii. *Oameni frustrați ce se gândesc numai la bani... și la ce vor pune pe masă, mâine. Copii ce se joacă în parc, fericiți, ce o sperie... ca și pe Cioran... căci... ei nu realizează ce-i așteaptă, cred că totu-i o joacă, îi e frică să se uite în ochii lor mari..*

Mara dialoghează de ceva vreme cu Victor...Parcă am și uitat de el...

Vreau să facă baie...

Mă ridic... îl trag de mânecă... îi rup tricoul de pe el.. înțelege și-și dă singur jos restu'...îl duc în baie.. și-l arunc în cadă...dau drumul la apă.. mă trage îmbrăcată peste el.

Îi torn șamponu'n cap.. gelul de duș pe bust... iau spuma de ras și îi iau barba ...

Ah și ce frumos e acum... Elvina și Mara sunt pe jos de râs. Admiră spectacolul, acum cât e gratuitate ... Victor nedumerit...

roșește... mă ridic...îl las acolo.... îmi pun un

tricou de-al său pe mine... bag "Spitalu' de urgență"-n blană - *Bună dimineata...* și încep să mă învârt de colo colo...mă simt ca acasă...chiar dacă's o străină...o *străină ce-și permite prea multe...*

La un moment dat niște brațe puternice îmi cuprind talia, mă ridică îndreptându-se către apartamentul nud...

Elvina ieșise de mult să asiste la spectacolul în care eu eram centru' atenției...(mi-era dor de asta, nu am mai fost centrul atenției, încă de când am

fost Julieta, la teatru, și înainte băusem absinth, iar Romeo, mai scund cu un cap.. m-a făcut să râd.. a ieșit parodie!)

El mă azvârle în pat...scoțându-mi fusta udă (ce drăguț, vrea să mă ajute...) ...

Rămasa în boxeri și-n tricoul său larg îi privesc fața... e atât de pură...și ochii ăia albaștri în care te pierzi, vezi marea, cerul și tot ce mai vrei tu...

*Buzele mari.... ah..i-a dispărut mutra
de tebecist....*

Se așează peste mine... și stăm îmbrățișați uitându-ne la cer...la stelele care nu cad și nu se duc spre un alt cer...îmi amintesc de Taxi...

*Îi iau prosopul...i-l arunc pe geamul între-deschis... nu-mi înțelege
gesturile...dar...răspunde nebuniei mele..*

Îmi scoate grăbit sutienul, boxerii...îi aruncă ca un neghiob ... apoi tricoul și tot...

Rămân goală...într-o cameră puțin mai plină decât mine, în care zac două suflete înfierbântate. Îmi caută buzele... sunt prea subțiri maestre... ai de căutat! haha...ce-mi place să stric momentu'... nu-i bun prea mult romantism....

Într-un final le găsește ... le unește cu ale lui... [mmm.. au gust dulce-amar de vin fiert și scorțisoară. merge..!] mă sărută atât de apăsător, de nepriceput, cu o poftă inimaginabilă...ne duelăm ... limba mea e mai puternică... târziu cedez... vreau vin... ieșim goi... în camera unde-s Mara și Elvina.

Ele izbucnesc în râs ... nu-și pot lua ochii de la "obiectul muncii" al lui Victor.. ne punem totii pe-un râs isteric.. mă apuc și le rup și lor hainele ... le arunc... nu ,... nu-i orgie ... nu vreau să fie orgie... bem vin fiert. Ne uităm la film. Goi într-o cameră plină...

Se termină... eu aterizez iar în camera cu cadă... mă trântesc acolo... iau la nimereală o carte... " La răscruce de vânturi"... Ah... nu-i bine, nu-mi plac iubirile imposibile... Victor mă urmează... ia cartea... spunându-mi:

- Nu, iubirea imposibila nu-mi place!

Parcă-mi citise gândul... m-a enervat...m-am ridicat...am fugit...am ieșit pe coridor...

Ups... O tanti mai pe la 53 de ani.. mă privește luuung.. făcându-și cruce... bufnesc în râs și o întreb cu o politețe ieșită din comun, ce nu-mi stă în fire, dacă pot să mă servesc cu un măr din plasa ei transparentă. acceptă.. o sărut pe frunte.. și continuu să cobor scările spre stradă.. fiind o Evă fără bun simț...

Victor mă fugărește ... iar îmi face jocul...îmi place asta... mă trage de mâini, luându-mă în cârcă către cușcă.. se pune iar deasupra trupului meu pătat de nesimțire și voilla... vinul și-a făcut efectul...

... ce ciudată-i viața..

Dar îmi place.. mă consider un pic cam ușuratică...nici nu... hai Sophia! Știi destule despre el, sunteți un întreg. Ți-ai găsit androginul Sophia!

Asta-mi spun vocile...

Mara, Elvina.. joacă 66...

Eu adorm, într-un alt pat, decât cel în care-s obișnuită, un alt pat bun de pătat..

Victor îmi scrie pe un petec de hârtie... uite-am făcut și o rimă, ah... nu, nu-mi scrie asta.. iar stric momentul: " mă respiri, te respir, în orice punct trăsare începutul.. "

Îl găsesc.. și sar în sus de fericire.. Niciodată nu mi-au plăcut sentimentalismele, chestiile de prost gust, ceva gen Sandra Brown. Acum mi s-a părut ceva parcă prea sincer.. eh..

Cei trei discutau drama eliberării femeii...

Am mai discutat asta cu Mara mai demult.. n-aveam chef să mă implic.. Am găsit o chitară uitată într-un colț... și-am început sa cânt: Let it be...let it be...

62

Amintiri din copilărie...

"Nu știu alții cum sunt", dar eu după faza de aseară am rămas proastă.

Apartamentul lui Victor a devenit casa mea. Parcă ne cunoaștem de-o viață... dacă îmi povestea cutare... că i s-a întâmplat ceea ce mi s-a întâmplat mie ... vai...pe lângă faptul că mi se părea o aberație totală.. îi spuneam ce persoană idioată e...

De câteva ceasuri îmi tot rod unghiile, aștept cu nerăbdare vestea prin care Elvina-mi va spune că o angajează în B'B să cânte .

Acolo a trimis-o ființa ce s-a chinuit cu mine-n burtă 9 luni, care mi-a dorit viața fără ca eu să o accept.. dar poți refuza din locul în care te afli?

Câte îi mai spuneam despre mirosul de acolo și nu schița nimic, e miros de cadavre în tine, de toamnă, de mucegai.

Îmi amintesc...când undeva pe la 5 ani... îmi povestește cum m-a adus pe lume... și nu ... nu m-a adus barza, nici nu am apărut din vrejul de fasole, ah minune! Nu am locuit într-o varză 9 luni... mare păcat...

Primele cuvinte ale dragei mele

mame.... au fost atât de încurajatoare...și-a
exprimat într-o propoziție atâtea trăiri, atâta dragoste...

"-Uite ce proastă-i asta, nici nu știe să plângă!"

Mi-e dor să mă prefac că nu exist.. să mă strâmb la toți... cu toate că se uită la mine, eu știu că nu mă văd.. pot să țip, să fac orice...căci nimeni nu mă aude... "liceu-cimitir al tinereții mele..."Asta făceam printr-a 11-a.. da....eu.. cea mai inteligentă dintre pământeni.. mă urc în autobuz. Mă așez turcește.. cu căștile-n

urechi...ascultând Bon Jovi - It's my life... și fredonam destul de tare...crezând că nimeni nu mă aude și nimeni nu mă vede... epaaa. It's my lifeee it's now or never..! (*efectul tusinului*)

Până... când... o tipă din liceu îmi spune:" bună...!"

Și i-am răspuns „mda, într-adevăr nu-i o clipă bună".

Eu sunt și astfel.

Alteori mergeam pe stradă cu Dan... prietenul meu de pe atunci... și mă vedeam peste stradă, cu copilul de mână.. îi explicam ce văd și că nu-i imaginația mea... îmi tot spunea... : într-adevăr, vei ajunge o mare actriță...dar nu te mai prosti când ieși cu mine... m-a enervat atât de mult încât l-am citat pe Vasile Șeicaru: "Dragă, viața e un teatru trist... "

Și așa ne-am despărțit...

Am bocit ca o proastă... vreo 3-4 luni... că deh... așa's femeile... femeia cu sentimentu', bărbatu' cu rațiunea..

"*Sanie cu zurgălăiiiiii " "Colindăm, colindăm iarna*aaaa"

Ne găsești la munte.

Noi patru... nu avem nevoie de ceva mai mult... cu toate că de când nu am mai scris s-au întâmplat destule...

Elvina și-a întâlnit idealul... aș putea scrie romane despre dragostea lor profundă ... era mai ceva ca-n povești... însă... peste el... a dat moartea... moartea sentimentelor... s-au despărțit... ea încă-l iubește...dar dacă schimbă temperatura ... îi trece...

Mara...draga mea Mara,ahaha. E într-o situație penală...s-a trezit la un moment dat spunand: măi , eu mai am vreo lună de trăit.. trebuie să aflu o chestie... dacă.. dacă.. îmi plac doar bărbații... trebuie să

știu dacă nu-s bisexuală... și tot tinde să ... se lingă cu o tipă...

Acum nu mai iubește pe nimeni...

Gabi... n-a mai dat semne de viață, mia spus Tiberiu că s-a dus cu unchi'su la Paris... apoi vor trece prin Belgia... și nu se știe dacă se mai întorc în țară..Ori unde ești Gabi... și citești acestea, îți mulțumesc că mai lăsat așa!

Tiberiu ... Tiberiu încă-i frustrat ... și se crede cel mai terminat om de pe planetă... sa uitat de 40 de ori la the mist... și îi e frică să moară, speră că într-o zi... îi va trece boala inexistentă...oricum sinuciderea înseamnă durere.. cum îi e frică de durere...eh...oricum el trăiește în "infernul" lui Dante... crede că va deveni copac dacă își ia viața, și-un demon va tăia mereu din el... nu-i place cum sună.

Victor ... a renunțat la Vi și Vic.. i-a unit la insistențele mele.. a devenit tipul care mi se potrivește. Adică... ca mine... Nesimțit cu alții, cu mine nu.

Ne batem cu mâncare în restaurante, ne turnăm bere în cap în baruri, ne băgăm înghețată în haine în cofetării, și mâncăm usturoi în public, apoi ne sărutăm pasional. Câtă dragoste e pe noi.

Crăciunul a trecut, am primit o carte care cică-i genială : "TESS D'Urberville" de Thomas Hardy...sper să-mi placă, acum n-am

timp să o citesc căci scriu un scenariu... despre "Mireasa moartă din Trivale..."

I-am luat Marei o clepsidră... că prea îmi însemnează toate carnețele cu notițe... și își calculează cât mai are de trăit...

Elvina a primit o chitară nouă ... e încântată.. dupa revelion mergem la Brăila ... încerc să o pregătesc, pentru clipa când va sta față în față cu ai ei.

Lui Victor i-am luat un cd original pink floyd... e prea obsedat copilașu' ăsta...

Sărbătorile de iarnă... au fost minunate... mai vrem...

Dumnezeu

Mergem cu trenul spre Brăila...

Bancuri, poker, vodcă, plus întrebări existențiale:

- Voi credeți în Dumnezeu? întreabă puțin amețită de la alcool Elvina...

- Eu? Mă întrebi pe mine, care în 15 zile îmi dau duhul și abia mă mai țin pe picioare dacă cred în EL? Normal! Ce se va alege cu mine după? Vă voi aștepta dincolo..

- Măi... eu nu cred că ... cineva m-a creat...adică... hai să ne punem problema astfel... vezi culoarea asta? Mov... eu o văd mov, dar dacă vreau s-o văd verde sau galbenă... așa o văd...pentru că eu sunt propriul meu creator... vezi copacul ăla? am vrut sa fie acolo, să nu mă uit în gol, uite strada asta... e aici pentru că vreau să merg pe ea... și tu ești aici întrebându-mă asta doar

pentru că eu am vrut să fie așa...în subconștient...și de asta nu realizez pe moment... [spuse Victor, sigur pe el.]

- Hahahaha! Mă speriați, oameni buni! Suntem niște marionete... de ce nu credeți că noi de fapt suntem într-un joc ... și alții ne controlează, că dincolo de noi, există niște persoane mult mai inteligente și ne programează să spunem și să facem tot ceea ce facem și spunem... ? există miliarde de persoane aici. Dar dincolo? Crezi că nu s-ar

putea loga...într-un joc de genu' și ar controla fiecare atom din noi?

-Ca-n *Matrix*! Exclamă Elvina..

- Nu știu... nu am văzut *Matrix*... Dar revenind la chestii serioase dragilor, eu nu cred că el, creatorul a vrut să fim sclavi, nu cred nici că ne trăim viața și apoi gata, asta a fost. trebuie să fie ceva dincolo, iar reîncarnarea cred eu. e singura chestie plauzibilă.

Brăila

Ajunși. E frumos aici.

Elvina ne îndrumă, căci e premieră.

Ne îndreptăm spre casa lui Virgil.

O casă imensă... Cu mii de ferestre... bine... exagerez... așa sunt eu... fie... vreo 15-16 ferestre...

Uiteeee... pitici de grădină, întodeauna mi-am dorit un pitic de grădină.. dar n-am unde să-l pun...

Copaci mulți... mă rog, mai multe... numi plac descrierile, repet...

Așa. O sonerie... pe care scrie simplu: APASĂ

Mă bufnește râsu'... de parcă poți face altceva... te apuci să o analizezi ... și etc...

Așa... Elvina ține cont de instrucțiune.

Noi în spatele ei... emotivi, cum nu ne stă în caracter...

Iese o bătrână... cocoșată, cu ochelarii imenși, cu un șorț legat de șold.

- Buuuuună ziiiuaaaa, cu ce vă pot ajuta? La început se bâlbâi puțin, apoi își dresă glasul și voilla.

- Bună ziua, doamnă dragă, Virgil este acasă?

- Trebuie să apară din clipă în clipă, doriți să îl așteptați?

- Desigur.

Și ne-a poftit înăuntru... era o casă d-aia ca-n filme... foarte tare. Încât unul ca noi nu și-ar putea-o permite.

Ni se oferă ceai și dulceață, acceptăm căci suntem lihniți de pe drum...

Apare un ins, înalt. Ochii verzi, pleată, tricou larg cu Beatles, bocanci, ce mai, mutra aia de om obsedat de rock. (e și toboșar omu', am aflat pe parcurs)

Se apropie... și întreabă...

- Hey, cine sunteți? Nu-mi amintesc să vă fi văzut vreodată...

Elvina îl privește drept în ochii ..

- Ă, noi?

- Păi... ?

- Acum 12 ani... trăia.. o fată... alături de tine... la casa de colo, ce a ars... și poate acum e renovată habar n-am... o fată ce pe parcurs a devenit femeie... ce a stat și-a plâns amar, gândindu-se la tine, la ai ei... cerșind să aibă de-ale gurii...

Virgil lăcrima.. sări și o îmbrățișă strâns, foarte strâns, *îmi plac îmbrățișările puternice...*

- Elvina... doamne, cât te-ai schimbaaaat!

- Virgil, crezi că tu nu? Ah Virgil, dragul meu Virgil, ce dor mi-a fost de tine... *[și îi sărută ambii obraji atât de apăsător încât credeam că vrea să îi jumulească pielea]*

- Și mie Elvi... și mie...

- Ce s-a întâmplat cu mama? Cu tata... cu Vera?...

- Uite... Vera acum e o domnișoară frumoasă... îți seamănă... *[Elvina roși]*
E inteligentă... cântă la pian ... și mereu la tine în casă vin musafirii să o asculte.

- Dar mama?

- Mama ta a îmbătrânit, dar este cea mai bine femeie de vârstă ei pe care o cunosc, asemenea și taică-tu..

- Crezi că mă pot duce în vizită?

- Cum nu? Ce bucurie le vei face, mai ceva ca mie ... bănuiesc, ba nu, e imposibil!... Au crezut că ai murit, sau cine știe ce... de ce-ai fugit? Vrei să te duc să-ți vizitezi mormântul?

-Mormântul? Și schiță un zâmbet, apoi izbucni într-un plâns lung... ce-or mai fi suferit ai mei..

- Hai să îi vizităm Elvina...

Și câtă fericire... și cât au mai vorbit... și într-un final...Virgil nu a mai lăsat-o să plece... a promis că vom *chatui* ... că ne vom vizita...

Recent...primesc un email. De la Elvina în care ne invită la nunta ei... cu Virgil...

Ce frumos! Cu toate că nu sunt adepta finalurilor fericite... *întodeauna mi-au plăcut dezămăgirile de la final.*

Un final...

E trist... e un weekend mai trist decât oricare altul... o zi mai tristă decât atunci când mi-a murit peștele..

Sau când unchi-miu mi-a îmbătat melcul la țară.. și am stat îmbufnată 2 zile...

Mă uit la cer, e negru. E noapte.

Pe-o stea plutește Mara ... și uite ... îmi face cu ochiul... și nu vrea să plâng, nu vrea să fiu tristă...vrea să mă duc pe mormântul ei și să-i pun Burzum... poate...acum stă cu Bacovia la un pahar de vorbe... sau îl ascultă pe Lennon...Sau poate l-a cunoscut pe Minulescu și îi râde-n nas: " Ha! Păcat că nai avut atâtea femei, pe cât ai scris despre

ele!"

Poate se compătimește cu morții... acolo...

Unde-o fi.

Mă așez pe o buturugă albă, e martie...și încă-i zăpadă...

Îi strig: - Îmi vei lipsiiiiiiiiiiiiiiii! Îmi va fi dor de toate acele clipe de răs nebunesc și

sărutări fără sfârșit!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Uite...acolo! O stea căzătoare! Îmi pun o dorință... apoi mă pitesc în camera goală a

lui Victor...Și adorm suspinând... gândind la ea..

Victor mă înțelege... Plânge cu mine...

Numai despre lacrimi am scris.. dar "La judecata de apoi se vor cântări numai lacrimile" spunea Cioran...

S-a întors Gabi.. m-a căutat. A aflat de moartea Marei... Era abătut...

M-a văzut cu Victor... m-a înțeles... mia șoptit: - Nu pierzi deloc timpul!

Am citit mult. . și am scris. să-mi înnec amarul. numai tâmpenii în care toți se sinucid... în care... toți ajung copaci... cum a ajuns Tiberiu... căci... și-a luat viața în mână și a aruncat-o în chiuvetă... s-a scurs pe conducta îmbinată cu sânge...

Duhoarea morții se împrăștie în aer.

Nu accept realitatea..

Nu mai am poftă de mâncare... am rămas goală pe dinăuntru....

Ce urât e să pierzi pe cineva, nu mi-am imaginat niciodată că se va întâmpla astfel...

Îmi trec prin cap numai gânduri sinucigașe, însă Victor e acolo să-mi deschidă bine ochii.

Am devenit ca un copil ... trebuie să ai grijă de mine să nu mă joc cu focul, să nu inund...

Noaptea e zi...și ziua e zi... am insomnii...

De la moartea ei.

De halucinații să nu mai vorbim..

"Au trecut aniii... au trecut aniii... și viața s-a schimbat"

Eu... la altar... negociind... cu Victor..

- Sophia. Îl iei în căsătorie pe Victor?

[Eu către el: canapeaua nu ți-o dau dacă e să divorțăm.. și nici albumul de fotografii... însă împărțim apartamentul tău?]

[Cum? se alarmează... nu, nu... apartamentul e al meu, de ce nu-l împărțim pe al tău?]

[Ha! Glumești... vrei să zic NU?]

[Parcă ar fi o afacere...nu o căsătorie...suspină el...]

[Trebuia să facem contract prenuptial! ...că avem și multe rău. haha!]

[trebuia!]

[nu vreau.. ca povestea să se încheie cu o nuntăăă!]

[deci?]

Repet: - Sophia te măriți cu Victor.. să îi fii.. alături.. până ce moartea vă va despartii?

- Contractul e doar până ce moartea ne va despărții? Și dacă ne întâlnim dincolo... și fuge de mine?

- Deci, Sophia, ce faci?

- Nu, nu îl iau... plecăm în Veneția și ne căsătorim acolo...

Și am plecat... Și am vrut să mai continue povestea noastră...

Ne-am distrat ca-n a doua zi după ce ne-am cunoscut..

Viața se așterne lin, Mara mă urmează peste tot... o simt, amintirea ei e încă vie..

În prezent am o fetiță....

Se scurge apa de ploaie și uleiul care aduce curcubeul!

Fiiică-mea va deveni pictoriță!

79

The end

Chiar credeai că aici e sfârșitul?

Te înșeli, am omis părțile în care am fost silită să vizitez un psihiatru, un mustăcios.

- Când a început totul?

- La scurt timp după decesul Marei... de atunci nu mi-a mai ars de nimic, m-am izolat complet, nu am mai știut de mine, era perioada în care trebuia să îmi iau licența, am amânat totul. Asta, acum un an și ceva. Trei sau patru luni, nu am deschis ușa, speram că se va întâmpla un ceva ca-n *P.S.: I love you* dar asta-i ficțiune, m-am împăcat cu realitatea, m-am decis să ies sub razele soarelui, să-mi amintesc cum este să simți briza mării, cât de bine te simți după ce faci Moldoveanu...

- Bine, bine, ai chemat un preot, un ceva?

- Da, cu toate că nu cred în tâmpenii de genul, chiar mi-aș fi dorit să mă bântuie, nici nu aveți idee..aș fi fost *Heathcliff* și ea *Catherine*, ca-n *Wuthering Heights*, *Emily Bronte* mi-ar fi conturat destinul..

- Nu crezi că ți-ai dorit cam mult să rămână în lumea celor vii?

- Nu, am lăsat-o să plece! Într-o oarecare măsură cred că o dată ce omul și-a sfârșit viața în plină glorie (cum a făcut-o și *Maggie Fitzgerald* din *Million Dollar Baby* ... un film motivant), are

dreptul să plece cu un rânjet demn de trecutul său..

- Cum te simți acum vorbind despre asta?

- Mă simt. nu știu... o combinație între tristețe și veselie... îmi este dor de plânsetele mele cu sughițuri și umărul ei ud, de serile în care stăteam întinse pe iarbă și ascultam liniștea, de modul în care își ducea mâna la ceafă când încerca să mintă, să-mi spună că mi se potrivește mai mult rochia aia, doar să nu întârziem... Ea... ea a avut în tinerețe un iubit...

Pe parcurs l-am cunoscut și pe Alin...

Nu știu cum am dat peste el, sau cum a dat el peste mine. Cert este că m-a impresionat într-un mod plăcut. Câtă forță, câtă motivație..

Alin s-a născut dintr-un tâmplar și o croitoreasă, într-o liniște impecabilă. Paradoxal, trăiește în două lumi, dat fiind faptul că cei doi și sora sa mai mică sunt surdo-muți. El s-a născut cu darul de a vorbi și de a scrie ceea ce spune, de a da de știre întregii lumi că se poate. Este exemplul clar că fără bani se poate face performanță și bani din performanță. A fost binecuvântat printr-un blestem medical sau fiziologic să fie special printre oameni.

Născut imediat după ziua Americii, un rac incurabil, cavalier de modă veche, este sigur că poate cuceri o femeie cu o romanță, un buchet de flori și un

zâmbet cald, pe lângă personalitate și lipsa de *brings me women* la scară. Apreciază și

respectă eternul feminin definit în literatură. Idolatrizează femeia.

A devenit mândria părinților, crescut mai mult de bunica sa, neștiutoare de carte (cu două săptămâni de clasa întâi) și a toate știutoare de viață.

Încă de mic s-a rugat să aibe minte ca a lui Solomon și înțelepciune, a stat ore în șir să învețe, ajungând doxă de carte și inutil în societate când vine vorba de socializare.

Dacă ar fi să scriu un roman, sunt convinsă că despre el aș scrie, sau despre alții ca el. Alin publică în prostie, volume de poezii și scoate câteva nuvele când își găsește muză.

De ce am pomenit de el?

Alin a iubit-o pe Mara, ea nu prea i-a împărtășit ...

Dar... a scris două cărți despre ea.

Căutați Alin Dumitru.

- De ce ai rămas alături de Mara, deși știai de la bun început că va muri? Că o vei pierde oricum.

- Avea nevoie de ajutor. Îmi plăcea cu sau fără cancer. Când iubești ești dispus să faci orice. O iubeam ca pe o soră, doar uitându-mă în ochii ei speriați simțeam că nu o pot lăsa singură. Nu merita asta... Mara a avut o copilărie de tot căcatul... și o admiram ca om, ca tot.

Două zile i-au luat să apară de tot în lumea voastră iar la ceva timp, după venirea sa, a apărut și fratele ei suferind de hidrocefalie. Ea nu a știut ce-i aia copilărie. Stătea singură, speriată într-un colț, în timp ce frati-su făcea crize și din lună-n lună trebuia internat. A fost neglijată, a purtat ură, cu timpul a renunțat la ea, simțind milă, și a avut grijă de Alinuț, când ai lui s-au stins, ce era de făcut? S-a sacrificat știind că își va pierde soțul dacă îl va lua în casa sa. Cine ar mai face una ca asta? Cine? Alin a murit la vârsta de 16 ani, avea ditamai cultura muzicală, era opera Marei, creația sa. Când am cunoscut-o, am asistat și la moartea micuțului. Din nefericire... de fapt, aici e un paradox, eram fericită că îi sunt alături, când nimănui nu îi păsa...

- Rămân fără cuvinte...

- Voiam să amân moartea ei cât puteam... voiam atâtea. și nu am dus la bun sfârșit nimic..

- Stai puțin, tu te învinovățești pentru moartea Marei?

- Nu știu ce fac, simt că într-un fel o puteam ține lângă mine o perioadă cât mai lungă...

- Nu te-ai gândit la cât de egoistă erai? Voiai să o ții lângă tine doar pentru că nu mai era alături de tine, dar era timpul. nu puteai face nimic în legătură cu asta... cu toții ne purtăm crucea un timp, iar când devine grea, cedăm ... știi cele cinci reguli nu? Ca o idee vagă, ai două posibilități când te apropii de moarte: o înfrunți sau o accepți, trecând prin alte trei stagii: ura datorită faptului că se întâmplă așa ceva, tânguiala cu forțe „supraumane” să nu se întâmple așa ceva...și ultima este depresia în care intri, într-un final faci să nu mai vină sau accepți că vine și timpul ăsta și gata.

- Eu...eu mă gândeam la experimentul cu pisica al lui Schrodinger: Cu fiecare decizie pe care o luăm, universul se scindează. Deci ne influențăm singuri viitorul. Și dacă aș fi putut face ceva, aș fi schimbat totul.

- Puteai tu să previi apariția cancerului?

- Nu știu, puteam? Asta-i întrebarea ce mă torturează...